

FLOARE DE COLȚ

EDIȚIE FESTIVĂ

REVISTA ELEVILOR ȘI A PROFESORILOR
ȘCOLII GIMNAZIALE "MIRON COSTIN" BACĂU

DIRECTOR: ANCA ȘTEFANIA CRĂCIUN

REDACTOR ȘEF: LILIANA ADOCHIȚEI

INFORMATICIAN: AUREL CÂMPEANU

ISSN 2065 -6777

Nr.6 - anul 2018

EDITORIAL

Române, trezește-te!

Prof. Alina GROSU
Prof. Mariana Gunea

Ce înseamnă patria? „Patria este pământul plămădit cu sângele înaintașilor noștri. Pentru ca să fie o patrie, trebuie să fie mai întâi religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor, caldă adorație a acelor care au fost și nu mai sunt decât

oseminte și țărână” (Delavrancea)

Din păcate, la capitolul patriotism stăm din ce în ce mai prost. Oare n-ar trebui să fim mândri de istoria noastră, de rădăcinile noastre, de frumusețea plaiurilor noastre? Nu știu de ce, tot mai mulți români vor să plece, să se stabilească definitiv în alte țări. Da, poate că acolo au un viitor mai bun, dar ar fi minunat dacă măcar s-ar abține să vorbească de rău țara asta în care s-au născut. Nu ar trebuie să ne fie rușine cu neamul din care ne tragem! Să nu uităm că nicio țară nu este perfectă! Fiecare neam a moștenit și bune și rele, dar noi, românii, avem prostul obicei de a vedea numai ce se întâmplă urât și rău în România. Da, din păcate sunt mulți români care nu-și mai iubesc țara și cărora le este rușine să recunoască originea lor. E trist, dar adevărat...

Dragostea de țară înseamnă dragostea pentru locul în care te-ai născut și ai crescut. Dragostea de țară înseamnă dragostea pentru câmpiile bogate, cu lanurile unduindu-se în bătaia vântului, pentru dealurile cu creste domoale, pentru munții falnici cu vârfurile mângâiate de soare.

Dragostea de patrie înseamnă dragostea pentru satele cu țărani credincioși, cu mâinile crăpate, păstrători ai obiceiurilor și tradițiilor strămoșești, cu inegalabilele doine și minunatele cântece și jocuri populare. Dragostea de patrie este admirația, respectul pentru bravii eroi ai neamului, care și-au slujit patria cu credință. Dragostea de patrie e dragostea pentru dulcea limbă strămoșească, pentru limba română, care este una dintre cele mai frumoase limbi vorbite în lumea asta largă, pentru limba în care a scris așa de frumos Eminescu, pentru limba lui Creangă, Coșbuc, Rebreanu sau Sadoveanu, pentru limba cu o muzicalitate aparte. De aceea mă doare când astăzi tot mai mulți români plecați peste hotare nu mai vorbesc în limba noastră românească, mă doare sufletul când observ că până și mesajele de felicitare sunt scrise în omniprezenta engleză! E trist, dar adevărat... Mă doare când știu că ai lor copilași nu mai vorbesc limba noastră strămoșească, limba bunicilor lor, cu care nu mai reușesc să comunice atunci când se întâlnesc.

Mă întreb adesea: oare uită aceștia ca nu toți românii sunt hoți și cerșetori? Au uitat de eroii noștri, de vitejii noștri voievozi, de tradițiile, obiceiurile și valorile noastre morale și creștine?

EDITORIAL

Române, trezește-te!

Continuare

Oare n-ar trebui mai bine să ne simțim mândri pentru faptele pline de vitejie ale strămoșilor noștri? Și mai important decât atât: oare nu suntem datori măcar să încercăm să îi facem și noi pe ei mândri? De-

acolo, de sus, de Dumnezeu, ei ne așteaptă, și speră... nu mă întreb ce-ar s-ar putea întoarce. Cât de rușinați fie de urmașii lor, lașitatea noastră, de respect pe care noi nu ne ferim să o prin nepăsarea și

lângă privesc și Nu pot să spunے dacă printre noi. trebuie să de noi, de lipsa de nici măcar arătăm lenea no-

astră! Ei și-au apărat cu îndârjire glia de-a lungul istoriei, și s-au sacrificat pentru ca noi să fim liberi și stăpâni în țara noastră. Iar noi ce am făcut? Am vândut tot și am făcut cu bună știință pe străini stăpâni peste pământurile noastre.

Așa că mă întreb din nou: dacă strămoșii au luptat pentru dreptate și adevăr, noi acum de ce nu mai luptăm? Acum de ce suntem ignoranți și lipsiți de patriotism, lași și fricoși? De ce nu încercăm și acum, ca și în trecut, să înfăptuim fapte care să ne facă să ne simțim mândri de noi?

Ca profesor, îmi fac mereu datoria de a le deschide ochii puilor de români, de a le aminti mereu de obligație morală pe care o avem față de jertfa supremă a strămoșilor... Însă societatea îmi sabotează zilnic efortul de a-i convinge că a fi român e o binecuvântare. Iar când părintele vine cu îndemnul: "Pleacă, mamă, în altă țară, că aici nu ai niciun viitor!", totul se zădărnicește pentru totdeauna!

Și din nou mă gândesc la serile când bunicul îmi povestea, cu sufletul plin de durere, suferința pe care a îndurat-o în zilele lungi și chinuitoare din război. Cum beau apă din bălțile formate de copitele vitelor, dacă aveau norocul să plouă. Cum rodeau zile întregi dintr-o bucată de opincă pe care o rupeau cu dinții, ca să aibă impresia că mestecă ceva. Și apoi mă întreb cu disperare: Of, bunicule, de ce te-ai chinuit atunci atâta, când acum noi singuri ne alungăm copiii din țară?! Mi-aș dori să pot striga în gura mare: Române, trezește-te! Se împlinesc o sută de ani de când s-a înfăptuit Unirea! Dacă vom mai merge pe drumul pe care am apucat, ne vom trezi că nu vom mai avea țară! Hai să ne unim din nou la Marea Unire!"

ACTUALITATE

Sustain European Culture and Environment in an App

Prof. Oana GHEORGHIESCU

În perioada 22-26 octombrie 2018 a fost demarată în Malta mobilitatea inclusă în programul proiectului Erasmus+ *Sustain European Culture and Environment in an App*, acțiunea cheie KA229, proiect ce se va desfășura pe o perioadă de 2 ani, din 2018 până în 2020. Proiectul se adresează unui grup țintă format din elevii cu vârste între 13 și 15 ani și cadre didactice și are ca scop promovarea câtorva competențe care vin în întâmpinarea intereselor elevilor: dezvoltare personală, spiritul de cetățenie activă și pregătirea pentru piața muncii.

Timp de 5 zile patru profesori, respectiv Liliana Adochiței (director adjunct), Irina Diaconu, Cătălina Beșa și Oana Gheorghiescu au participat la un curs de specializare în Malta și au avut un schimb de experiență cu reprezentanți din alte patru țări europene: Italia, Spania, Olanda și, bineînțeles, Malta. Scopul primei mobilități a fost formarea profesională a cadrelor didactice, dar și împărtășirea ideilor, practicilor și metodelor de cooperare între școlile europene.

Tema selectată este sustenabilitatea ecologică a turismului considerată un pas necesar în educația ecologică pentru a răspunde priorităților pe care le solicită Europa, inclusiv a patrimoniului cultural. Abilitățile cum ar fi rezolvarea problemelor prin colaborare, antreprenoriatul, creativitatea, competențele culturale și de mediu, competența cetățenească activă și abilitățile TIC vor fi activate prin intermediul unor activități care vizează îmbunătățirea modului lor de gândire, a modului de lucru, a vieții în lume, precum și atitudinile/valorile/etica acestora, într-un mod nou, colaborativ și motivant, în afara sălii de clasă și, mai ales, într-un context internațional.

Pe parcursul celor cinci zile am vizitat școala Newark din Malta, am discutat cu elevi și cu profesori și am participat la cursuri, prezentări și workshop-uri care au avut ca teme: promovarea conservării patrimoniului natural și cultural, folosirea resurselor în mod responsabil, reducerea consumului excesiv, sprijinul economiei locale și dezvoltarea unor planuri și proiecte de afaceri care să sprijine ecoturismul din zonele țărilor participante.

ACTUALITATE

La ceas aniversar de Centenar

Prof. Ionela MĂGIRESCU

Vineri, 23 noiembrie 2018, la Școala Gimnazială „Miron Costin” Bacău a fost sărbătoare. Echipa managerială a instituției de învățământ, formată din director, prof. Anca Ștefania Crăciun, și director adjunct, prof. dr. Liliana Adochiței, a anunțat că școala și-a început manifestările dedicate Centenarului Marii Uniri cu activitatea cercului pedagogic al învățătorilor din Centrul Metodic Nr. 8 Bacău.

Sub genericul „Copil în România unită”, elevii claselor a II-a B (înv. Ileana Vîrlan), a III-a A (înv. Marcela Acăr), a III-a D (înv. Loredana Perju), a III-a E (înv. Alina Barbu) și a IV-a E (înv. Ionela Măgirescu) au încântat spectatorii cu momente de simțire românească, scaldate-n emoții și lacrimi. Cele 100 de glasuri de românași și româncuțe au încheiat programul artistic, intonând la unison „Trăiască România dodoloată!”.

Activitatea a continuat cu prezentarea multimedia „1 Decembrie- semnificație și însemnătate”, susținută de eleva Daria Apalane, clasa a IV-a D (înv. Simona Iordache) și documentarul „România copiilor- mărturii despre copilărie în an centenar”, realizat și prezentat de doamnele învățătoare Mariana Gunea și Loredana Perju.

În acest cadru festiv, cu o adevărată încărcătură spirituală, a avut loc lansarea cărții „Bacăul în anii Primului Război Mondial. 100 de ani de România”. Autoarea, prof. dr. Liliana Adochiței, a prezentat recenzia cărții, oferind câte un volum fiecărui participant.

De asemenea, invitații au asistat și la prezentarea Proiectului Erasmus + „Sustain European Culture and Environment in an App”. Echipa din România a fost formată din cadre didactice ale Școlii Gimnaziale „Miron Costin” Bacău (dir. adj. Liliana Adochiței, prof. Beșa Cătălina, prof. Gheorghiescu Oana și prof. Diaconu Irina.)

Programul zilei s-a încheiat cu un atelier de lucru pe grupe, coordonate de responsabilele Centrului Metodic Nr. 8 Bacău, înv. Ionela Măgirescu și Costina Zaharia. Temele propuse au fost abordate în manieră interdisciplinară, învățătorii participanți întrecându-se în realizarea de eseuri de 100 de cuvinte despre România, afișe pe tema „La ceas aniversar de Centenar”, scrisori către un copil din generația anului 1918, scheme și sinteze despre personalitățile care au promovat țara de-a lungul centenarului.

La mulți ani, România!

ACTUALITATE

Proiectele Erasmus + - o experiență unică prof. Alina GROSU

Personal, am avut șansa de a participa de curând, în perioada 16 – 22 noiembrie 2018, la o mobilitate, în cadrul proiectului Erasmus + ”Boosting Entrepreneurial Skills”. Țara - gazdă a fost Turcia, iar celelalte țări implicate sunt Bulgaria, Macedonia și Spania.

E greu de descris în cuvinte tot ceea ce a reprezentat pentru mine această experiență. Locuri noi, oameni frumoși, tradiții diferite. Prima vizită în școala „Mehmet Sait Aydoslu Ortaokulu” din Istanbul a fost ca o sărbătoare, atât pentru gazde, cât mai ales pentru noi, musafirii. N-aș fi crezut vreodată că turcii pot fi atât de sociabili, primitivi, dornici să te facă să te simți bine!

Sistemul lor de educație este asemănător cu al nostru, sălile de clasă la fel, doar mici diferențe pe ici, pe acolo. Școlile sunt împărțite în două categorii: doar pentru ciclul primar și doar pentru ciclul gimnazial. Elevii de gimnaziu nu studiază fizica și chimia ca două discipline diferite, ci disciplina științe, însă modul în care se desfășoară orele mi s-a părut mult mai practic. Spre exemplu, participând la o lecție de muzică la clasa a VII-a, am rămas uimită să constat că toți elevii cunosc notele muzicale și cântă împreună, la un instrument muzical, o melodie, urmărind pe tabla digitală solfegiul, acompaniați la pian de profesoară. Un alt aspect care m-a impresionat a fost modul în care, la disciplina „Artă și design”, elevii învață să realizeze tot felul de lucruri, să construiască, să proiecteze, să deseneze, să creeze, să schițeze, astfel încât să-și descopere abilitățile, pasiunile.

La fel de impresionantă a fost, desigur, și vizitarea obiectivelor turistice care fac renumit Istanbulul: Moscheea Albastră, Hagia Sofia, Basilica Cisterna și Marele Bazar. Toate acestea îți taie respirația și te fac să conștientizezi puterea Imperiului Otoman. Însă, vizitând aceste locuri impozante, pline de istorie, două lucruri m-au impresionat în mod deosebit: puterea divină de a scoate de sub tencuiala turcilor chipurile lui Isus Hristos și al Fecioarei Maria, pe zidurile clădirii Hagia Sofia și inexplicabila rezistență a rezervorului de apă a Constantinopolului, construit încă din anul 354, în condițiile în care a fost plin cu apă sute de ani. Transformat în prezent în obiectiv turistic, acest loc subteran uriaș impresionează prin istoria sa. Susținut de 360 de piloni înalți de 9 metri, el era alimentat prin viaducte, care colectau apa de ploaie din pădurile cele mai apropiate de Istanbul, de la o distanță de peste 350 de kilometri.

Astfel de lucruri, și șansa de a le vedea în realitate și de a le atinge, vor reprezenta mereu pentru mine amintire neprețuite. De altfel, întreaga experiență, bucuria de a împărtăși păreri, de a afla lucruri despre alte popoare, de a asista la prezentări și discursuri ale unor antreprenori tineri, de a traversa Bosforul, admirând țărmurile de-o parte și de alte, pline de clădiri istorice impresionante, de a trece pe și pe sub podurile care leagă partea europeană de cea asiatică a Istanbulului, totul a reprezentat o experiență unică, pentru care sunt recunoscătoare.

CREAȚIE

Lecția de patriotism

De ce iubim România? Sau, mai bine zis, noi ne iubim țara? Unii da, alții nu! Ar fi normal să ne iubim țara, deoarece aici ne-am născut. România este acasă! Când sunteți plecați oriunde în lumea asta, v-ați gândit vreodată că ați vrea să ajungeți cât mai repede acasă? Ei bine, eu da. Și când veți ajunge, o să spuneți : „Bine te-am găsit, dacă nu te găseam cred că nu aș mai fi știut cine sunt!”

Știți oamenii aceia care au avut o traumă, sau un vis, și se trezesc ca și cum ar fi ai nimănui? Așa o să va simțiți și voi. Dacă vă mutați din loc în loc, nu veți mai ști ce să iubiți, nu o să știți ce înseamnă acasă.

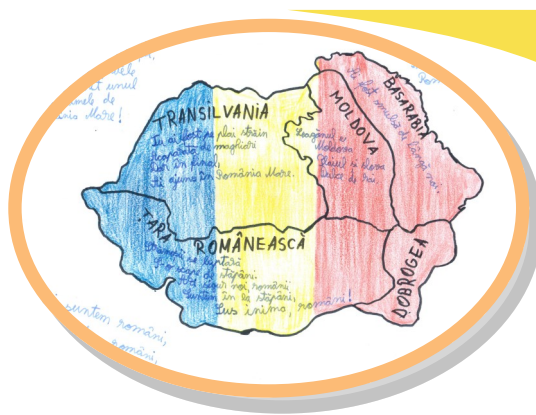
Părinții mi-au vorbit de Ceaușescu. O fi fost mai bine atunci, căci nu lăsa pe niciun străin să pătrundă în România? Erau numai produse românești, originale, ale noastre, nu cum sunt acum toate chinezăriile toxice. Acum voi decideți, e mai bine acum, sau cum era înainte?

Sunt convinsă că v-au pus părinții să citiți opere de-ale lui Ion Creangă, Mihai Eminescu, Ioan Slavici, Ion Luca Caragiale sau alți autori români. Dar voi acceptați să citiți toți străinii. Nu-i păcat? Lăsați toată istoria, toți marii scriitori să fie uitați. Și eu a trebuit să citesc opera lui Ion Creangă. Să știți că am răs foarte mult pe seama poveștilor lui Nică. Acum, noi știm să scriem, să citim, datorită alfabetului, iar Ion Creangă a scris primul abecedar. Mulți ignorăm vocabularul limbii române, dar ziua de 31 august este marcată la nivel național, ca Ziua limbii române .

Anul acesta sărbătorim centenarul, 100 de ani de la unirea României cu Transilvania, formând România Mare. Așadar, nu uitați că avem o patrie mamă frumoasă, cu multe secrete de aflat și trebuie să ne mândrim cu ea, să fim uniți! LA MULȚI ANI ROMÂNIA !

Georgiana DOBRANIȘ, clasa a VI-a D

Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

Desene: **Roxana BĂISAN**, clasa a VIII - a B

Răzvan GHIGEA, clasa a VIII-a B

Coordonator: **prof. Liliana MEREACRE**

CREAȚIE

România, țara mea

România este țara în care m-am născut și cresc. Îmi place țara mea pentru că este țara în care s-au născut și au crescut părinții și bunicii.

România este frumoasă, nu doar prin geografia sa, ci și prin obiceiurile, tradițiile și portul popular.

M-am născut pe meleagurile acestei țări, reprezentate de câmpiile verzi pline de grâne, de munții acoperiți cu păduri și dealurile bogate în roade. Râuri cu apă cristalină scaldă aceste plaiuri și poartă pe valurile lor povestea acestor pământuri. Legenda este șoptită Dunării, care duce mai departe taina acestui popor și o împărtășește Mării Negre.

Ștefan SAVIN, clasa a IV-a E

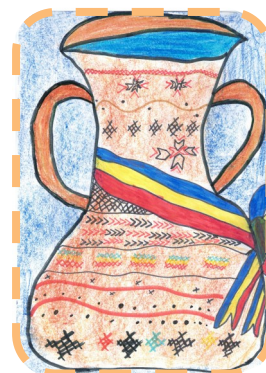
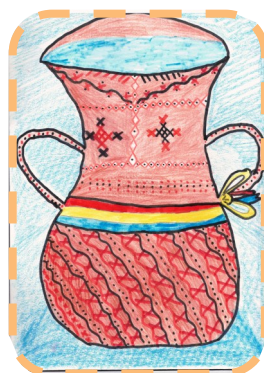
Ce este patria?

Ce înseamnă să fii patriot? Pentru mine, patriotismul este o forță din trup care este activată când aud numele țării mele sau când văd drapelul tricolor. A fi patriot nu înseamnă doar să încurajezi echipa națională de fotbal, trebuie să ne respectăm strămoșii, să ne iubim țara.

Frumusețea țării noastre este dată de câmpii brăzdate de ape în partea de sud, munți falnici acoperiți cu haine de nea, dealuri semețe. În țara noastră trăiesc oameni creștini. La fel ca alte popoare, noi avem o istorie a neamului. Bătălii epice și domnitori înțelepți, toate fac parte din trecutul nostru. Iubesc România!

Eric ALBOTĂ, clasa a IV-a E

Coordonator: **prof. Ionela MĂGIRESCU**

Desene: **Lorena DRĂGAN**, clasa a III-a E

Theodora URICARU, clasa a III-a E

Alexandra ȘTEFĂNESCU, clasa a III-a E

Coordonator: **prof. Alina BARBU**

CREAȚIE

România

Sunt români de peste tot
Și sărbătoresc cu foc.
Ziua dragei României
Ne-a găsit veseli, zglobii.

Se face o horă mare,
Dansează cu mic cu mare
Pentru România noastră
Foarte mare și frumoasă!

Cât de mult am crescut

De mic, totul a început!
Să învăț mai mult, am vrut
Iar apoi la școală, eu, m-am dus
Unde ușor, ușor, am crescut.

Cu toții mai deștepți am devenit,
Iar în clasa I, pregătiți am pășit
Unde nu prea am mai vrut
Să învățăm la fel de mult.

Încet, încet ne-am înălțat,
În clasa a II-a am călcat,
Ne-am bucurat de ce am învățat,
Iar împreună, toți, am continuat.

Sărbătoarea României

Azi e zi de sărbătoare
Când ne-am unit ca popor.
Azi e ziua cea mai mare
Când am format steagul tricolor.

Ne-am unit cu veselie
Ca să fim frate cu frate
Intr-o horă românească
In care am uitat de toate.

Nicoleta BENCHEA, clasa a V-a A

Denisa PĂUN, clasa a VIII-a A

Coordonator: **prof. Liliana MEREACRE**

In clasa a III- a am pornit,
Iar prietenii s-au sfârșit,
Apoi în clasă au apărut
Copii mai triști și abătuți.

In clasa a VI-a, am ajuns
Unde lecțiile mergeau ca uns,
Dar copiii nu s-au mai înțeleș,
Prietenii au ajuns, invers.

Când clasa a V- a a început,
Singur, am pornit
Într-un nou colectiv,
Unde am legat, multe prietenii.

Și în clasa a VI-a, sunt acum,
Și aș putea să zic că sunt cel
mai fericit.

Gabriel CHECHERIȚĂ, clasa a VI-a A

Coordonator: **prof. Alina GROSU**

CREAȚIE

Despre România

Acum 100 de ani, adică în anul 1918, a luat naștere cea mai frumoasă țară din lume: ROMÂNIA.

Aceasta este, după părerea mea, cea mai bogată țară în resurse minerale și biodiversitate. Eu, fiind româncă, îmi iubesc obiceiurile și tradițiile locului meu natal, tot ceea ce ține de românism.

Pădurile noastre sunt unele dintre cele mai curate, verzi și pline de culoare, în fiecare anotimp. De asemenea, animalele din grajduri, dar și cele sălbatice, sunt o mare bogăție. Ceea ce îmi place cel mai mult la țara mea sunt nenumăratele ape care o scaldă și oamenii ei harnici.

Ana-Maria ANTON, clasa a IV-a E
Proiect: **Damian GÂRBEA**, clasa a IV-a E

România prin ochii mei

După cum bine știți, a sosit și anul Centenarului.

România se îmbracă azi în straie de sărbătoare, cinstindu-i pe bravii ei eroi.

Pe meleagurile acestei minunate țări se întind câmpii verzi, ale căror cereale rumenite de astrul auriu sunt delicioase. Dealurile ei înalte adăpostesc păduri dese, ce la rândul lor găzduiesc ființe felurite și interesante. Munții uriași ce mângâie norii oferă și ei lumii râuri cristaline și reci, dar și aur și argint. Bineînțeles, pe formele de relief pomenite mai înainte, există case cu oameni isteți și primitivi, cetății ce își povestesc cu mândrie faptele pline de curaj săvârșite de stăpânii lor.

Pe întinderile României s-au purtat lupte grele, dar țara noastră nu a fost biruită, împlinind astăzi, un secol de la reîntregirea ei. Pentru acest fapt, vă propun să-i urăm, cu zâmbetul pe chip, *La mulți ani!*, fiind mereu recunoscători tuturor eroilor ce au luptat pentru evoluția ei.

Beatrice TĂNASE, clasa a IV-a E
Coordonator: **prof. Ionela MĂGIRESCU**

CREAȚIE

De ce iubesc România ?

De ce iubesc eu România?

Este o întrebare aparent simplă, dar la care a trebuit să meditez îndelung. România este o țară plină de tradiții, obiceiuri, meșteșuguri, oameni și peisaje minunate. Unii spun că România este o țară urâtă, cu oameni răi, care nu știu decât să critice și să

fure, dar eu consider că România este o țară minunată cu oameni buni, harnici și darnici care se gândesc mereu la alții și care încearcă să îi ajute pe ceilalți. Pe meleagurile României, au trăit întotdeauna oameni de cinste, cum ar fi poeți, scriitori, pictori, sculptori, domnitori și regi care au făcut întotdeauna România mai frumoasă și au luptat pentru un viitor mai bun al tuturor oamenilor care pășesc la noi. Obiceiurile românești vor fi întotdeauna păstrate și iubite de către generațiile viitoare.

În România, am avut mereu creatori de frumos care ne-au format ca țară și popor, și au vrut mereu să mai facă câte un meșteșug care să ne facă țara din ce în ce mai plină de lucruri și locuri frumoase. Țara noastră este nespus de atractivă cu foarte multe peisaje pitorești care încântă privirea oricui și, din orice colț al lumii ai fi, vei înțelege că România este o țară de care te vei despărți cu greu. Pentru mine limba mea este ca o a doua casă, pentru că mă pot refugia în ea, iar eu plâng, râd, mă bucur, sufăr și comunic în această limbă minunată.

Consider că oamenii care pleacă din țară nu pot fi numiți trădători, pentru că ei își părăsesc patria doar fizic, căci inima și sufletul lor tot în România rămân, pentru că ea reprezintă parte din sufletul lor.

Și, ca să răspund la întrebarea „ De ce iubesc România ?” voi spune că aceasta este țara în care m-am născut, are limba pe care o iubesc, prietenii și familia mea întotdeauna vor fi aici și este singurul loc unde pot mă simt acasă, din tot sufletul.

Denisa MIHAI, clasa a VI-a D
Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

CREAȚIE

România, plai cu dor

În întreaga lume, pe o planetă mai mult albastră, pe un continent cu o formă ciudată, în centru, se află România, mica mea țară ruptă din Rai, frumoasă, vizitată, aglomerată și, totuși, spațioasă.

Aici se află tot ce am mai bun: familie, prieteni locuri preferate și, mai ales, priveliști de neuitat. În vârful unui copac, cocoțată până la ultima frunză a unui nuc bătrân, vedeam mare parte din sat. La apus, datorită dealurilor de care suntem mândri, copacii înalți păreau siluete care furau galbenul soarelui, împrăștiind noaptea peste plaiuri. Frumosul și calmul nostru râu care curgea în josul văii mergea calm și lent, iar o mulțime de păsări plonjau în apă, prinzând o varietate de pești. În potirele parfumate ale nuferilor stăteau broscuțele, care prindeau insecte colorate. M-am mutat apoi cu gândul la frumoasa noastră Deltă, care găzduiește puzderie de vietăți, și unde susurul apei calmează orice suflet mândru. Gândul îmi zboară apoi către munte, unde am simțit aerul curat care îmi trece prin vene, făcându-mă să tresar. Drumul pietros îmi arăta cum era pe timpuri fără tehnologie, când copiii se murdăreau și alergau pe ulițe noroioase.

România este țara în care toți cei iubiți mă așteaptă, unde mă mai cert cu colegii, dar mă împac imediat. Îmi iubesc țara, fără de care nu aș putea trăi!

Alessandra BUHĂIANU, clasa a VII-a D
Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

Frumusețea limbii noastre

De la daci am început
Cu o limba fără noimă,
Să ne romanizăm am vrut,
Cu o nouă limbă.

Mai târziu, poezii au cântat
Frumusețea limbii noastre,
Și-au vorbit neîncetat,
Iar spusele lor, în suflețe au rămas.

Acum ne-am modernizat!
Limba a mai evoluat,
C-am vorbit-o, tot mai bine,
Cu mici greșeli, printre rime.

Dar apoi ne-am obișnuit,
Alte limbi să învățăm,
De ele să ne bucurăm,
Iar importanță nu am mai dat,
Limbii care cu greu s-a creat.

Gabriel CHECHERIȚĂ, clasa a VI-a A
Coordonator: **prof. Alina GROSU**

CREAȚIE

Dragostea de țară

Sunt mândră că sunt româncă. Susțin și confirm cu tărie această afirmație din prisma faptului că, într-o țară splendidă, într-un teritoriu odată apărat de cei mai mari viteji ai istoriei noastre, precum: Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare sau Vlad Țepeș, toți luptând sub binecuvântarea lui Dumnezeu, s-a înfăptuit acest popor, remarcat prin tradiții, obiceiuri unice, dar și prin simplul lor fel de a fi: poporul român.

În acest paradis terestru, un bătrân cu plete argintii deapănă firul nestins al amintirilor, fiind ascultat de o droaie de nepoți.

România este o țară ce păstrează nestinsă flacăra speranței!

Alexia-Irina COJAN, clasa a IV-a E

Centenar

Centenarul este un eveniment foarte important, la care trebuie să participe toți românii.

Acest eveniment a început în anul 1918, atunci când Transilvania, Moldova și Țara Românească s-au unit, formând România Mare. De atunci și până astăzi, 1 Decembrie a devenit sărbătoarea națională a românilor. Din acel moment, am devenit mai bogați și mai puternici, iar costumele și tradițiile noastre ne definesc ca popor.

Dacă am călători în timp, am observa că în fiecare suflet de român există câte un steguleț în culorile României dragi.

Mă bucur să particip la acest centenar. Cu siguranță îl voi povesti și nepoților.

Ștefan TIRON, clasa a IV-a E

Ce sentimente am ca român în anul Centenar?

Centenar- o sută de ani de când România s-a întregit, de când am dat mână cu mână și am devenit frați, moștenitori ai acestor plaiuri minunate.

Iubirea față de patrie, credința, speranța și încrederea în viitor ne caracterizează în acest an de sărbătoare. De ce?Țara noastră a rezistat în fața multor lupte și barbari care au vrut să ne-o fure, dar am avut români curajoși care au apărat-o. Astfel, pot spune că avem o țară puternică, plină cu peisaje minunate și cu oameni valoroși care trebuie doar căutați.

De-asta iubesc România și sunt mândru că sunt român!

Ralf-Tudor COJOCARU, clasa a IV-a E
Coordonator: **prof. Ionela MĂGIRESCU**

CREAȚIE

De ce îmi iubesc țara ?

Sunt nenumărate motive pentru care pot spune că îmi iubesc țara. Sunt mândră de țara mea pentru trecutul ei zbruciumat. Strămoșii noștri, de la Decebal până la bravii ostași au apărut cu prețul vieții fie care pic de pământ. Cine se mai poate fâli ca noi cu mari voievozi precum Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul sau Mircea cel Bătrân? Pe lângă filele de aur ale istoriei sale, au lăsat moștenire neamului românesc nenumărate monumente istorice, adevărate perle ale patrimoniului nostru, care au dăinuit peste timp, embleme ale neamului românesc.

Iubesc România, pentru limba dulce ca un izvor de apă lină. Marii poeți și-au cântat în versuri sentimentele de iubire, dor, dragoste de țară și natură .

Îmi iubesc patria, pentru frumusețea nemărginită a plaiurilor mioritice, cu munți măreți și mare

albastră, râuri cristaline și Dunărea, ce ne-a dăruit frumoasa ei delta. România este o țară cu foarte multe tradiții și obiceiuri păstrate cu sfințenie din generație în generație. Un exemplu concret ar fi mersul la colindat, care îmi umple sufletul de bucurie, în fiecare an. Magia Crăciunului trimite copiii să colinde la casele oamenilor,

bucurându-se atunci când sunt recompensați, pentru că au reușit să aline sufletul, adesea prea copleșit de greutățile vieții.

Costumul tradițional românesc ilustrează istoria tradițiilor de-a lungul timpului, fiind creația făuritorilor de frumusețe. Portul popular, specific fiecărei zone folclorice, încântă privirea cu piesele sale unice, cusute de hărnicuțele noastre țărănuțe, ce s-au străduit să transmită tradiția mai departe.

Când spun „România ” mă gândesc la mari sportivi, cum ar fi Nadia Comăneci, Ilie Năstase sau Gheorghe Hagi, care au ridicat pe cele mai înalte trepte, în lumea întreagă, tricolorul, iar imnul românesc a făcut să vibreze milioane de inimi.

Îmi iubesc țara pentru că este locul unde m-am născut, unde am făcut primii pași și unde am rostit primele cuvinte. Oriunde voi merge, voi spune cu mândrie că sunt din România, o țară mică, dar foarte frumoasă, cu oameni harnici și primitivi.

Elena DASCĂLU - ALEXANDRU, clasa a VII-a D
Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

CREAȚIE

O comoară îngropată

Limba noastră nu mai e ce-a fost odată;
O mai auzim, doar atunci când țărani stau la sfadă.
Parcă intenționat am vrea
Să tragem cu pușca-n ea.

Noi nu conștientizăm
Faptul că o îndepărtăm.
Limba românească e un grai melodios,
Vocalele triumfând grațios.

Hai, români, să ne unim,
Potopul de cuvinte să-l oprim!
Noi limba să ne-o iubim,
Și de-acum înainte mereu s-o cinștim!

Yasmina IFRIM, clasa a VI-a C
Coordonator: **prof. Alina GROSU**

Te iubesc așa cum ești !

Pentru mine, țara este acel loc unde ne naștem, unde creștem, unde învățăm obiceiurile și tradițiile strămoșilor noștri și le transmitem mai departe. Când aud de Centenar, mă gândesc la oamenii ce au luptat în războaie de-a lungul timpului, la clădirile neprețuite construite de mari arhitecți ai vremurilor.

Mă gândesc la pământul care are în memoria lui urma pașilor strămoșilor mei. La relieful unic în lume, unde marea, câmpia, dealurile și muntele binecuvântează România.

Chiar dacă ai 100 de ani de când ești unită, știi că ai multă istorie în spate și îți doresc să o scrii mult mai bine în viitor.

Cristiana ZVOLINSCHI, clasa a VII-a D
Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

CREAȚIE

Iarna

Iarna a venit,
Zăpada a sosit,
Iar la noi în sat
Totul e aranjat.

Așteptăm cu nerăbdare
Sărbătoarea cea mai mare,
Nașterea pruncului Isus,
Cu colinde la apus.

Antonia LASLĂU,
clasa a IV-a D

În Ajun de Crăciun

Se apropie Crăciunul în zvon de clopoței,
Moșu-I gata să ne-aducă
La cei mari și mititei
Jucării cu sacul.

Moș Crăciune, te-aș ruga s-aduci
Veselie pentru mama, un concediu pentru tata,
Iar mie jucării și papuci,
Cărți cu carul și multe surprize dulci
Și tuturor sănătate câtă poți să duci!

Stelian ANDRONIC, clasa a IV-a D

Coordonator: **prof. Simona-Beatrice IORDACHE**

Copilăria, tărâm de vis

În viața fiecărui om a existat cândva o pasăre frumoasă, multicoloră, zglobie ca un fluture cu aripi de mătase, imaculată ca lacrima unui copil și trecătoare ca timpul. Această pasăre este copilăria, care odată ce îi dai drumul în lume, pleacă și nu se mai întoarce niciodată. Zboară în depărtare, iar cei ce o pierd devin adulți. Dacă stăm bine și privind după linia orizontului, după zeci de mii de copaci, după multe creste muntoase, după razele soarelui, o putem vedea... e aceeași pasăre de care ne este dor. O putem privi și ne aducem aminte de copilărie: un tărâm de vis, un mic colț de rai, o lume a jocului, un plai cu bucurie.

În acest paradis există munții de râsete, cascade de ciocolată, furtuni de caramel, ninsoare de zahăr, câmpii de bule de săpun, râuri de sughițuri, avioane de hârtie și câte și mai câte minunății. Aici totul este copilăresc: Moș Crăciun vine la copii și le lasă cadouri sub brad, Zâna Toamnei pictează frunzele copacilor, curcubeul se formează când Soarele și Norii se unesc. Aici există unicorni, iar vrăjitoarele zboară pe măști de scorțișoară. Doar aici copiii, indiferent de este ploaie sau furtună, ger sau caniculă, nu văd decât partea bună a lucrurilor, tot răul punându-și o mască a binelui în fața lor.

În lumea copilăriei nu rămâi mult timp, dar fiecare dintre noi a fost pe acest tărâm și a văzut că e momentul în care nu ne mai păsa de nimic, ne murdăream și sărea în bălți cu noroi, ne udam și stropeam pe oricine, ne jucam de dimineața până seara și uitam de toate grijile, iar dimineața o luăm de la capăt. Unde ești copilărie? Aș vrea atât de mult să te reîntâlnesc!

Alessandra BUHĂIANU, clasa a VII-a D

Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

CREAȚIE

Vârsta cea mai frumoasă

Toți am vrea să fim copii,
Să mai facem și prostii,
Griji să nu avem deloc
Și să stăm mai mult la joc.

E vârsta cea mai frumoasă,
Te răsfață toți din casă,
Doar jucat și învățat,
Asta face-orice băiat.

Și fetele fac la fel,
Căci suntem copii model.
Copilăria e frumoasă,
Cred c-o iubesc toți din clasă.

Frumoasă-i copilăria!
Hai să-ncepă veselii!!!

Copilăria

Copilăria e frumoasă
Când stai cu părinții acasă,
Dar când crești mai mare,
Privești părinții din depărtare.

Când ești mic și drăgălaș
Ești un energic copilaș.
Dormi și te joci toată ziua,
Visezi și descoperi magia.

Ești înconjurat de jucării
Toate ca niște minunății,
Ursuleți și păpușele,
Mașinuțe, acadele.

Anii trec și tu crești mare,
Devenind om ca atare.
De copilărie îți amintești
Și în urmă cu drag privești.

Petru DANCIU, clasa a V-a B

Diana BĂLĂNOIU, clasa a V-a C

Coordonator: **prof. Irina DIACONU**

Gânduri în AN CENTENAR

AR TREBUI ...

Să ne bucurăm de cerul senin-
Doamne-i atât de divin!
Sa zâmbim mai luminos-
Doamne-i atât de frumos!
Să dăm o mână de ajutor-
Doamne-i atât de ușor!
Să facem mult mai mult bine,

Doamne, pentru ziua de mâine!
Să nu aruncăm cu noroi-
Doamne, domnească pacea în noi!
Să credem..., să credem mai mult-
Doamne, atâtea valori (încă) mai sunt!
Să aruncăm cu vorbe alese,
Doamne, măcar să ne pese!

Prof. Ionela MĂGIRESCU

OPINII

Moș Crăciun și Moș Ajun în tradiția românească

Dintotdeauna românii l-au văzut pe **Moș Crăciun** sub înfățișarea unui om bătrân, cu barba albă ca zăpada, care acoperă câmpiile și culmile dealurilor în ziua sărbătorii. La fel este văzut și vestitorul sosirii sale, **Moș Ajun**. Odată, în noaptea Ajunului, ulițele răsunau de glasurile colindătorilor și la toate ferestrele era lumină și veselie. Cete de copii

mergeau din casă – n casă, cântând astfel:

Bună dimineața la Moș Ajun!/Ne dați, ori nu ne dați?

Dacă cei din casă întârziu să-i primească și să le dea ”colindeți”, colindătorii cântau mai departe:

Am venit și noi odată/La un an cu sănătate,

Și la anul să venim/Sănătoși să vă găsim.

Ne dați, ne dați,/Ori nu ne dați?

Atunci gazdele împărțeau copiilor nuci, mere, covrigi, dulciuri, bani, întrebându-i câți sunt, iar copiii răspundeau:

Suntem trei, mititei, ca bobul de mei!

În Țara Moșilor, micii colindători erau numiți ”pițărăi”. Când intrau într-o casă, ei spuneau: ”**Bun Ajunul lui Crăciun**” și când plecau spuneau: ”**Noi ieșim, Dumnezeu intră**”.

În nordul Olteniei, conducătorul cetei de colindători primea de la gazdă **vătraul**, format dintr-o coajă de dovleac, plină cu semințe de tot felul, cu care colinda întreaga gospodărie, aruncând semințele și zicând:

Să crească,/Să înmulțească,

La mulți ani ea să înflorească!

Câte cuie pe casă pe casă,/Atâția galbeni pe masă,

La anul și la mulți ani!

Se spune că **Moș Ajun** a fost baciul aflat în slujba lui **Moș Crăciun**, stăpânul satului unde **Măicuța Domnului** l-a născut pe **Domnul nostru Iisus Hristos**. Numele de Ajun provine din latinescul *einum*=jejunium=post, nemâncare. În ziua de Ajun, creștinii posteau mai mult ca-n celelalte zile de post.

În unele ținuturi ale Transilvaniei, în noaptea sfântă a Ajunului, bătrânii aveau grijă ca ieslele vitelor să nu rămână fără fân, iar în alte locuri, așterneau paie în fața caselor, în amintirea nașterii **Domnului nostru Iisus Hristos** în ieslele de la Bethleem. Nimeni nu avea voie să doarmă în grajduri în noaptea sfântă a Ajunului, deoarece se credea că boii vorbesc între ei despre **Pruncul Iisus**, cel născut în iesle și încălzit de suflarea vitelor.

Un alt obicei, răspândit mai ales în Moldova, este **Sfințirea Mesei de Ajun**. Umblatul preotului cu Ajunul ca să vestească enoriașilor Nașterea Domnului și să sfințească masa, este o datină foarte veche.

Alexandru BLAJ, clasa a V-a A
Coordonator: **prof. Liliana MEREACRE**

OPINII

Vreau să-mi iubesc țara!

Prof. Mariana Nicoleta TUDOR
Grădinița cu P.P. Nr. 23

Marea Unire - român - țară - identitate națională - sunt punctele de reper pentru fiecare inimă de român. Întregul an 2018 a fost dedicat datoriei morale de a readuce în memoria colectivă lupta de veacuri a românilor pentru unitatea și integritatea națională.

În anul în care flutură mai multe steaguri ca oricând în România, povestea drapelului nostru, un simbol național mai vechi decât România Mare, trebuie readusă în amintire.

Tricolorul românesc, simbol de libertate și de unitate, i-a însoțit pe ostașii români în lupta pentru unitate, încununată la 1918. Astăzi, îl vedem zi de zi pe instituțiile publice, dar tricolorul nu este doar un decor oficial. Steagul capătă suflet, când e purtat de un sportiv victorios sau când onorează un militar căzut la datorie.

Deoarece un rol important îl are familia în domeniul educației morale, am planificat și organizat împreună cu părinții activități sub formă de ateliere pedagogice. Astfel, cu sprijinul părinților, cei mici au confecționat simboluri naționale, cu prilejul Centenarului și Zilei Naționale a României. Fiecare activitate sau joc în care este implicat copilul dispune de valențe specifice pentru educarea morală a preșcolariilor, formându-li-se reprezentări simple despre bine și rău, despre adevăr și minciună. Pentru a marca importanța Centenarului și Zilei Naționale a României, au fost planificate și desfășurate diverse activități educative la nivelul grupei mijlocii-A, precum și la nivelul Grădiniței cu P.P. Nr. 23, structură a Școlii Gimnaziale Miron Costin.

În cadrul activităților, preșcolarii au realizat lucrări tematice: harta României, ecusoane și steagul tricolor. Lucrările au fost expuse într-o mică expoziție la nivelul grupei și al unității. Cu stegulețele confecționate, preșcolarii au prezentat părinților un colaj de cântece și poezii tematice.

Așadar, la vârsta preșcolară, prin intermediul unor activități adecvate posibilităților lor de înțelegere - poveștile, povestirile istorice, vizite la muzee, serbări tematice - preșcolarii sunt sensibilizați și ajutați să înțeleagă valorile culturale, istorice și folclorice ale poporului român.

OPINII

Gânduri despre țara mea, la ceas aniversar

Elevii clasei a III-a A

Coordonator: profesor: Marcela ACĂR

România... frumoasă, blândă, plină de iubire, veselă... Ai munți înalți, codri verzi, ape limpezi, în care se oglindește cerul senin, în diminețile azurii de vară. Ești norocoasă că trăiești în pace. Ești mare, Românie, dar te-ai strecurat în inima mea curată de copil, de unde nu vei mai ieși niciodată!

Draga mea Românie, mulți te-au dușmănit, dar oamenii acestui popor viteaz au știut să te prețuiască și să te apere. Pământul tău sfânt a fost stropit de sângele eroilor, pentru ca tu să rămâi mereu a noastră, întreagă și românească, mândră și demnă. Ai păstrat peste veacuri graiul dulce românesc, portul popular, țesut cu migală de românce pricepute și vrednice. Comorile tale le vom păstra cu dragoste și sfințenie. Ești speranța noastră și-ți dorim să trăiești veșnic! La mulți ani, România!

România, țara mea frumoasă... te-ai născut din oameni deștepți și viteji, în glorie ai trăit, brav și eroic este poporul tău! Fii pavază pentru noi, fii căminul primitor și mâna care mângâie și șterge lacrimile, fii mirosul de pâine caldă și gutuia din fereastra bunicii! Te iubesc, Românie!

Românie, draga mea țară, Centenarul ești tu, sunt eu, e tot ceea ce iubim în acest colț de lume. La ceas aniversar, inima mea de copil bate sincer și cu speranță, la unison cu alte milioane de inimi, dorind să fii prosperă, să ne dai la toți pâinea cea de toate zilele. Cred în tine, Românie, cred în viitorul tău frumos!

Dimineață marină

Răcoarea dimineții stinge flacăra nisipului încă încins. Pe linia orizontului, unde pământul îmbrățișează cerul, o sferă portocalie se oglindește în apa liniștită.

Strigătul pescărușilor intensifică culoarea și ridică sfera cât mai sus, până când o agață de cer. Portocaliul își pierde din nuanță și devine galben, un galben auriu. Da, este soarele care împrăștie lumina și căldura peste tot..

Apa, sub razele timide ale bulgărului de foc, își adună valurile și le trimite în larg. Nisipul prinde viață și strălucește, dezgolind scoicile ascunse cu măiestrie. Algele se strâng în horă și dansează pe luciul apei, dându-i culoarea smaraldului. Dimineața este cea mai colorată parte a zilei, când energiile și culorile se pun în mișcare.

Cristiana ZVOLINSCHI, clasa a VII-a D

Coordonator: prof. Irina DIACONU

OPINII

O lectură a fotografiilor de război

Marco NĂSTURAȘ, clasa a VI-a B

Coordonator: **prof. Anca Ștefania CRĂCIUN**

Despre Primul Război Mondial se vorbește foarte mult în acest an Centenar. Fiind vorba de un eveniment istoric important pentru multe popoare, el este prezent în cărți, manuale, pagini de internet din întreaga lume.

Pentru români, Primul Război Mondial a adus mari pierderi de vieți omenești, dar fără acest sacrificiu nu s-ar fi putut realiza Marea Unire din 1918.

Am decis să ”citesc” despre Marele Război al românilor și din unele fotografii din acele vremuri, pe care le-am studiat pe internet, mai ales fotografii legate de bătălia de la Oituz. Faptul că județul Bacău, prin poziția geografică, a jucat un rol important în luptele din vara anului 1917, a făcut ca aspecte din timpul bătăliilor sau ale vieții de zi cu zi de pe front să fie immortalizate în fotografiile de epocă pe această temă.

”În vara anului 1917 s-au desfășurat o operație ofensivă – Mărăști (11 / 24 iulie–19 iulie / 1 august) și două operații defensive – Mărășești (24 iulie / 6 august– / 19 august) și Oituz (26 iulie / 8 august–9 / 22 august)”. Bătălia de la Oituz, purtată în perioada 8 – 22 august 1917, s-a desfășurat pe valea Slănicului, Oituzului și Cașinului din județul Bacău și a avut ca scop strategic, de partea Puterilor Centrale pătrunderea în valea Trotușului spre Onești și apoi spre Adjud pentru a face joncțiunea cu armatele aflate în ofensivă la Mărășești, iar de partea României pe acela de apărare și de menținere a liniei frontului.

Următoarea fotografie este surprinsă pe frontul de la Oituz. Se observă soldați români infanteriști în tranșee. Prea mult din uniformă nu se observă foarte clar în această fotografie, dar atrage atenția casca de metal pe care o poartă acești soldați, fiind singurul element din întreaga uniformă care e vizibil deasupra liniei tranșeelor. Prin echipamentul trimis de aliați au fost aduse în România 90.000 de căști, cu care s-au dotat treptat trupele române începând cu ianuarie 1917.

Fotografia ne mai arată și câte ceva din tehnica de apărare. Infanteriștii s-au camuflat cu frunze, crengi de copaci, pentru a se ascunde cât mai bine și pentru a masca poziția lor în fața inamicilor.

OPINII

O lectură a fotografiilor de război

Continuare

Cred că această fotografie se referă la un moment din timpul unei lupte, deoarece unul dintre infanteriști, din spatele celor aliniați în tranșee, se află în poziție de luptă, de supraveghere, dar soldații încă rămân în tranșee, ceea ce înseamnă că inamicul este oarecum la distanță și nu a apărut încă momentul confruntării directe.

Următoarea fotografie, tot de pe frontul de la Oituz, ne prezintă momentul în care ofițeri români studiază hărțile și stabilesc o strategie de luptă. Discuția are loc în aer liber, într-o pădure, hărțile sunt întinse pe o masă confecționată pe loc, din crengi de copac, terenul este ușor înclinat. Cei din fotografie poartă chipiu, ceea ce îi deosebește, ca ofițeri, de soldați, care poartă cască.

Am ales la final o fotografie actuală, găsită pe pagina de facebook a Școlii Gimnaziale Oituz, făcută cu prilejul comemorării soldaților căzuți în luptele de la Oituz (august 2018). La această ceremonie, în semn de respect pentru soldații căzuți, elevii de la Școala Oituz au hotărât să îmbrace uniforma soldaților români din Primul Război Mondial.

Bibliografie

Constantiniu, Florin, "O istorie sinceră a poporului român", Grup Editorial Univers Enciclopedic, București, 2014 p.389;

<https://ro.wikipedia.org>, 30.10.2018;

www.historia.ro, 30.10.2018;

<https://adevarul.ro/locale/alba-iulia/o-casca-salvat-milioane-vieti-razboi-mondial>, 30.10.2018 ;

EDUCAȚIE

Copiii și tradițiile populare

Profesor Adriana NICA

„Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai” ne-am născut români, și datorită noastră este de a păstra și a arăta atât semenilor noștri din acest spațiu, cât și altora, frumusețea datinilor și obiceiurilor noastre strămoșești.

Tradițiile românești constituie una dintre valorile inimaginabile și incontestabile ale poporului nostru și nu trebuie să lăsăm timpul și evenimentele lumii moderne să ne facă să le uităm. Alături de literatură, care constituie un factor cu eficiență deosebită în educație, arta populară are și ea o contribuție de seamă. În primul rând, copiii încep să înțeleagă specificul poporului din care fac parte, aspirațiile lui, idealurile de ieri și de azi, care sunt oglindite în obiceiurile locurilor și creațiile meșteșugarilor; în al doilea rând, punându-i pe copii, încă de la vârsta preșcolară în contact direct cu creația populară, le insuflăm respectul pentru tradițiile noastre și dorința de a duce mai departe tot ceea ce ne reprezintă ca națiune.

Copilul simte admirația față de creațiile populare, încă de când își ascultă bunica cum deapănă firul unui basm sau a unei legende, în care eroii sunt înzestrați cu calitățile țaranului român, îl simte din cântecul duios de leagăn al mamei, din proverbe și zicători, din ghicitori, din doinele cântate îndelung de moșii și strămoșii noștri.

Exprimată în cele mai diverse forme, creația populară românească este caracterizată de autenticitate și ingeniozitate, o trăsătură aparte fiind puternica ei unitate, care nu exclude însă o mare varietate de manifestări în arhitectura populară, port, țesut, olărit, prelucrarea lemnului, a metalului și nu în ultimul rând pictura icoanelor pe sticlă. Costumul popular românesc reflectă suprapus influențe date de tradițiile locale, așezare geografică, posibilități economice zonale, starea socială sau ocazia cu care este purtat.

Toate acestea, precum și faptul că se observă o îndepărtare a tinerilor de la tradițiile populare ne face să insistăm pe cunoașterea de la cea mai fragedă vârstă a tradițiilor populare, pe educarea copiilor în spiritul respectului și păstrării acestora. Dezvoltarea dragostei pentru arta populară poate fi realizată prin activități de observare a costumului popular, prin dansuri, șezători, serbări, colinde, realizarea unor obiecte de artă populară, proverbe, ghicitori.

În activitățile de observare a costumului popular începem prin menționarea regiunii din care fac parte, iar la prezentarea costumelor ținem seama de elementele componente, începând cu podoaba capului și terminând cu încălțăminte. Copiii pot cunoaște mai bine elementele componente ale costumului popular prin îmbrăcarea lor cu ocazia serbărilor sau a diferitelor manifestări dedicate unor evenimente locale. Totodată copiii au făcut cunoștință cu produse artizanale reușite, care pot fi apreciate ca artă propriu-zisă.

EDUCAȚIE

Copiii și tradițiile populare Continuare

În legătură cu obiectele de artizanat, existente la colțul de artă populară amenajat în interiorul grădiniței, nu ne-am mărginit să prezentăm obiectele doar ca valoare intrinsecă, ci am căutat să atragem atenția copiilor și în ce privește munca depusă de către creatori, arătându-le în același timp că această muncă constituie o veche tradiție a poporului nostru: cioplitul în lemn, olăritul, țesutul, cusutul pe fir, confecționarea unor obiecte din materiale naturale.

La activitățile estetice și creative, copiii au realizat obiecte artizanale cu care am îmbogățit colțul de artă din grădiniță. În felul acesta au avut satisfacția unei munci finalizate, cât și satisfacții de ordin estetic. În legătură cu formarea sentimentelor de prețuire a obiceiurilor populare legate de începutul Anului nou, există tradiția ca în fiecare an să organizăm serbarea pomului de iarnă. Împodobirea bradului este un prilej de mare bucurie pentru copii, dacă acesta este împodobit cu podoabe realizate de ei. Cu acest prilej, copiii află că bradul simbolizează viața lungă, veșnic tânără, iar podoabele lui - dorința omului pentru bunăstare și frumusețe.

Prin textele colindelor, copiii transmit urările de bine în legătură cu unele străvechi îndeletniciri ale poporului nostru, legate de muncile agricole ca: aratul, semănatul și păstoritul. O ocazie în care se valorifică tradițiile populare cu care copiii au făcut cunoștință în diverse situații este **șezătoarea**. În acest cadru, copiii lucrează și în același timp petrec degajați spunând povești, glume, proverbe, ghicitori, cântă și dansează.

Prin lucrul manual al copiilor desfășurat în cadrul șezătorilor se urmărește capacitatea lor de a realiza lucrări originale, valorificând experiența acumulată, iar prin materialele pe care le punem la dispoziția copiilor le stimulăm creativitatea. Am urmărit ca aceste materiale să fie cât mai bogate și mai diverse. Fetițele și-au ales, după preferință, cusături naționale pe etamină, înșirări de mărgele, iar băieții - țesături la gherghef și pe carton, împletituri din pănuși de porumb. În cadrul șezătorilor, folosirea zicătorilor, proverbelor, ghicitorilor, dă naștere unei atmosfere recreative și antrenante.

Zicătorile și proverbele au fost întotdeauna prețuite de poporul nostru pentru conținutul valoros și pentru realizarea lor artistică. Ele au fost păstrate ca tradiții populare și sunt o dovadă a înțelepciunii poporului, având o latură morală, satirizând lenea, lăcomia, urâtenia și laudând frumusețea, hărnicia, și bunătatea omului.

Ghicitorile spuse la șezătoare au un caracter instructiv-educativ. Ele dezvoltă în primul rând gândirea. Din acest motiv pot fi folosite cu succes și în alte activități mai ales în consolidarea unor cunoștințe despre lume și viață.

EDUCAȚIE

Copiii și tradițiile populare Continuare

Ghicitorile spuse în situații concrete conduc gândirea copiilor spre răspunsul corect și sunt memorate de ei cu multă ușurință. Cu ocazia șezătorilor, ei le spun cu multă satisfacție. Am introdus în cadrul șezătorilor și o suită de dansuri populare ca Brașoveanca, Hora.

Jocurile populare românești, prin frumusețea costumelor și a melodiilor, prin suplețea și expresivitatea mișcărilor, prin vioiciunea pe care o dă copiilor, contribuie în mare măsură la realizarea educației estetice a preșcolarilor. Dansurile sunt însoțite de obicei de strigături, adecvate tematicii și integrate în raport cu conținutul dansului și a ritmului. De obicei, strigăturile au un caracter satiric, legat de începutul jocului, de obiceiurile locului, de evenimentele comunității sau sărbători specifice zonei. Dacă la acestea se adaugă și chiuituri, atunci dansul popular devine mai dinamic, mai antrenant, plin de elan și de invitație la joc.

Folclorul este o carte a vieții, un îndrumător pentru demnitate, muncă, cinste, omenie. Educând copiii în spiritul valorilor morale ale poporului nostru aducem folclorul ca izvor nesecat de valori culturale și naționale.

BIBLIOGRAFIE

- 1.MECT, CNFP „Managementul proiectului – Ghid practic pentru formatori și cadre didactice” București 2001.
- 2.MECT, Institutul de Științe al educației „Managementul Educațional pentru Instituțiile de Învățământ”, „Managementul educațional”, București 2001.
- 3.Revista Învățământul Preșcolar nr.1-2, 2009

EDUCAȚIE

Despre Basarabia - într-adevăr, cu dragoste

Prof. Anca Ștefania CRĂCIUN

În anul Centenarului este firesc să ne aplecăm cu mai multă profunzime și interes asupra evenimentelor istorice din anul 1918, care au culminat cu Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. În vârtejul diverselor poziții istoriografice contemporane, atunci când vine vorba de Marele Război și Marea Unire, unele antagonice și cu substrat polemic, profesorul de istorie trebuie să demonstreze discernământ și obiectivitate pentru a nu se abate de la adevărul istoric și pentru a corecta, atunci când e cazul, erori științifice prezentate în surse documentare oficiale la care elevii ar putea avea acces.

Într-un manual de istorie francez, publicat de Editura Belin în anul 1997, destinat învățământului liceal pentru toate cele trei tipuri de bacalaureat din țara lui Voltaire (literar, economic și social, științific), manual valabil până în anul 2011, Primul Război Mondial este prezentat în 11 lecții însumând un total de 25 pagini. În cuprinsul acestui material documentar pentru uz școlar sigura referire la România apare în cadrul lecției "Compromisurile păcii". Nu este intenția acestui articol de a discuta pe marginea penuriei conținuturilor ce fac trimitere la România în acest manual de istorie, deși un semnal de alarmă a fost tras și în acest sens: " ...România e absentă în dezbateră istoriografică europeană. Pe piața ideilor, cum se spune, nu prea existăm." Scopul acestui demers este de a evidenția și de a corecta un fals, o eroare științifică, ce nu poate fi tolerată.

Sintetizând conținutul Tratatului de la Trianon, autorii manualului fac următoarea precizare: " La Roumanie enlève la Transylvanie à la Hongrie et la Bessarabie à la Russie (cette annexion se fait par la force)." Traducerea relevă duritatea termenilor folosiți și, cu atât mai mult, greșelile de ordin istoric: România i-a răpit Transilvania Ungariei și Basarabia Rusiei (această anexare s-a făcut prin forță).

Este evidentă și impardonabila alegere a termenului enlève pentru a rezuma raporturile România – Ungaria, în ceea ce privește statutul Transilvaniei la finalul Primului Război Mondial, dar această lucrare își propune, pe scurt și la obiect, să clarifice confuzia care a dus la echivalarea actului de unire al Basarabiei cu România cu o anexare, în detrimentul Rusiei.

Basarabia a fost anexată de Rusia în anul 1812, partea ei sudică fiind apoi retrocedată în 1856, dar din nou anexată de Rusia în 1878. Cu excepția perioadei interbelice, a trecut prin procesul de rusificare accentuată. "În urma Revoluției ruse din februarie 1917 și a căderii țarismului, mișcarea de eliberare a românilor din Basarabia s-a intensificat, prin diferite forme de organizare și clarificare, în etape, a obiectivelor." În Basarabia, căderea autocrației țariste s-a dublat și cu schimbarea radicală a regimului politic, care i-a pus în mișcare pe "moldovenii din toate clasele sociale... totul culminând cu convocarea la 21 noiembrie/4 decembrie a unui Sfat al Țării ales, în care majoritatea moldovenească a proclamat înființarea unei Republici

EDUCAȚIE

Despre Basarabia - într-un adevăr, cu dragoste

Continuare

Democratice Federative Moldovene între râurile Prut și Nistru. ”Lucrurile se precipită pentru tânăra republică, deoarece forțele bolșevice au ocupat capitala, Chișinău, și au dispersat Sfatul Țării. ” Anarhia bolșevică, bandele soldaților ruși au provocat, mai ales după Brest-Litovsk, mari dezordini, devastări și omoruri; s-a trecut la atacuri deschise împotriva autorităților noii Republicii Democratice.” La 5/18 ianuarie 1918, membrii moldoveni ai Sfatului Țării au făcut apel la guvernul român de la Iași, cerând ajutor. ” Acesta a răspuns cu o divizie de trupe care i-a alungat pe bolșevici din Chișinău la 13/26 ianuarie.” Intervenția trupelor române în Basarabia, caz unic comparativ cu celelalte provincii românești, care au trecut prin același proces intern de alegere a unor organe reprezentative, cu scopul de a legitima unirea cu Vechiul Regat, asociată cu ideea de ofensivă militară și susținută de superficialitatea analizei au făcut posibil ca, la distanță de aproape 80 de ani, într-un manual de istorie destinat tinerei generații, să se ajungă la caracterizarea acestui fapt istoric drept o anexare forțată a Basarabiei de către România, în defavoarea Rusiei.

Rațiunile intervenției militare au fost dictate în primul rând de nevoia de securitate internă și externă. ” Haosul provocat în Rusia de marile prefaceri politice au atins și Basarabia, unde se aflau depozite ale armatei române și căi de comunicații prin care veneau – atât timp cât Rusia era în război – muniții și material de luptă. Securitatea spațiului basarabean era o componentă a securității spațiului moldovean, care, în acel moment, reprezenta statul român liber. ” În același timp, contextul favorabil, în sensul în care noua ordine bolșevică susținea dreptul popoarelor la autodeterminare, a fost intuit de fruntașii mișcării naționale basarabene, deoarece apărea posibilitatea unirii Basarabiei cu România, unire amenințată de anarhia internă.

” Paralel cu structurile de putere, organizate în virtutea dreptului la autodeterminare recunoscut de regimul comunist, în Basarabia acționau detașamente înarmate ale Rumcerod (abreviere de la Comitetul Executiv Central al Sovietelor Frontului român, Flotei Mării Negre și regiunii Odessa), care, la sfârșitul anului 1917, trecuse sub controlul bolșevicilor și acționa pentru instaurarea puterii sovietice.” Concluziile sunt clare. ” Dincolo de speculațiile răuvoitoare de ieri și de azi, considerăm că intervenția armatei române a contribuit la restabilirea ordinii, permițând exprimarea liberei voințe a populației din Basarabia, într-un proces ce nu mai putea fi stăvilit.”

Bibliografie

Academia Română, ”Istoria românilor”, vol. II, tom II, ”De la Independență la Marea Unire”, Coord. Acad. Gheorghe Platon, Editura Enciclopedică, București, 2003;
Bărbulescu, Mihai; Deletant, Dennis; Hitchins, Keith; Papacostea, Șerban; Teodor, Pompiliu, ”Istoria României”, Editura Corint, București, 2007;
Boia, Lucian, ”În jurul Marii Uniri de la 1918. Națiuni, frontiere, minorități”, Editura Humanitas, București, 2017;
Constantiniu, Florin, ”O istorie sinceră a poporului român”, Editura Univers Enciclopedic, București, 2014;
Zanghellini, Valéry, coord., ”Histoire Ire, L, ES, S”, Editura Belin, Paris, 1997;

EDUCAȚIE

1 Decembrie 1918, proclamarea Marii Uniri

Prof. Beșa Cătălina

Unirea de la 1 decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal al istoriei României și totodată realizarea unui deziderat al locuitorilor granițelor vechii Dacii, unirea Transilvaniei cu România. Ziua de 1 decembrie a devenit după evenimentele din decembrie 1989 Ziua Națională a României.

Pentru noi, românii, anul 1918 a fost un an providențial. La 27 martie 1918 Basarabia – lacrima neamului românesc – revenea la Patria mamă; la 28 noiembrie 1918 era rândul Bucovinei, pentru ca la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia să se realizeze unul din visele seculare ale națiunii române, desăvârșirea statului național unitar român, prin unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Alba Iulia, mândrul oraș transilvan, mai fusese martora unor evenimente de seamă ale istoriei și culturii române. Aici, realizase Mihai Viteazul la 21 oct. 1599 prima unire politică a celor trei țări românești; tot aici a apărut la 20 ian. 1648 Noul Testament de la Bălgrad al mitropolitului Simion Ștefan. La Alba Iulia au suferit martiriul la 28 febr. 1785 Horia și Cloșca, și tot aici vor fi încoronați la 15 oct. 1922 Regele Ferdinand și Regina Maria, ca primii suverani ai României. „România nu poate fi întreagă fără Ardeal, zice Nicolae Titulescu. România nu poate fi mare fără jertfă. Ardealul e leagănul care i-a ocrotit copilăria, e școală care i-a făurit neamul... e scânteia care aprinde energia,... e întristarea care îndepărtează vrășmașul, e viața care cheamă viața”. (Nicolae Titulescu, Pleoarii pentru pace, București, 1996).

Duminică, 1 decembrie 1918 a avut loc la Alba Iulia Adunarea Națională care a decis Unirea cu România. Erau prezenți 1228 deputați și delegați oficiali, alături de o sută de mii de români veniți din toate părțile unde se vorbea românește, de la Maramureș la Dunărea Bănățeană, din Țara Bârsei până-n cea a Crișurilor. Între cei prezenți se aflau – din partea Bisericii – cei cinci episcopi, patru vicari, zece delegați ai consistoriilor ortodoxe și ai capitlurilor greco – catolice, 129 protopopi, câte un reprezentant al fiecărui Institut Teologic și câte doi ai studenților teologi, alături de numeroși preoți și învățători ai școlilor confessionale. S-a început prin slujbe urmate de Te Deum în Biserică, după care delegații s-au reunit în sala Cercului Militar sub președinția lui Cicio Pop. În biroul adunării au fost aleși trei președinți : George Pop de Băsești, episcopul ortodox Ioan Papp și episcopul greco – catolic Demetrie Radu. Raportul principal a fost prezentat de Vasile Goldiș (ortodox) care a citit și proiectul rezoluției, devenit Hotărâre de unire a Transilvaniei cu România : „ Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 1 decembrie 1918, decretează Unirea acestor români și a teritoriilor locuite de dânșii cu România”.

EDUCAȚIE

1 Decembrie 1918, proclamarea Marii Uniri

Continuare

Goldiș și-a încheiat raportul cu cuvintele : „ legătura sfântă a celor 14 milioane de români ne îndreptățește azi să zicem Trăiască România Mare !” Ultimul orator a fost Iuliu Maniu (greco - catolic), care a vorbit în numele Partidului Național Român : „... Unirea tuturor românilor într-un singur Regat și într-un nedespărțit stat este nu numai un ideal sfânt, ci și un drept inalienabil al nostru în baza ființei noastre naționale și unitare.... Noi, românii din Transilvania și Ungaria suntem în drept și avem datoria să pretindem această Unire pentru că aici a fost leagănul românismului”. Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a spus : „ Nu ne putem gândi astăzi la altceva decât la aceea ce au hotărât și au făcut frații din Basarabia și Bucovina, adică la unirea cu scumpa noastră România, alipindu-i întreg pământul strămoșesc.”

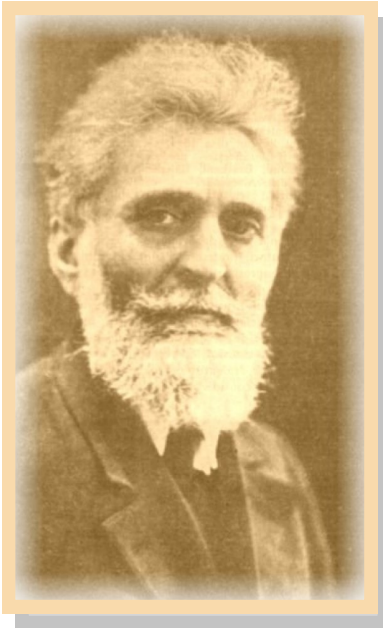
La 2 dec.1918 Marele Sfat Național a ales Consiliul dirigenț, iar la 14 dec. o delegație alcătuită din Vasile Goldiș, Al. Vaida Voievod și episcopii Cristea și Hossu au prezentat la București, Regelui Ferdinand actul Unirii Transilvaniei cu România. Atestarea hotărârii istorice de la 1 dec. 1918 a fost făcută prin decretul regal din 29 ian. 1919. La începutul anului 1919 în Banat s-a constituit „ Liga Bănățeană” condusă de diaconul ortodox Avram Imbroane, cu scopul de a informa opinia publică despre drepturile românilor din acest teritoriu.

Adunarea națională dorește ca Congresul de pace să asigure dreptatea și libertatea atât pentru națiunile mari cât și pentru cele mici și să elimine războiul ca mijloc pentru reglementarea raporturilor internaționale. Ea salută pe frații lor din Bucovina, scăpați din jugul monarhiei austro-ungare, pe națiunile eliberate cehoslovacă, austro - germană, iugoslavă, polonă și ruteană, se închină cu smerenie înaintea acelor bravi români care și-au vărsat sângele în acest război pentru libertatea și unitatea națiunii române, și în sfârșit exprimă mulțumirea și admirația sa tuturor puterilor aliate care, prin luptele purtate împotriva dușmanului au scăpat civilizația din ghearele barbariei. La ceasurile 12 din ziua de 1 decembrie, prin votarea unanimă a rezoluției, Unirea Transilvaniei cu România era săvârșită.

Bibliografie:

- Costin, Miron, *Cronica țărilor Moldovei și Munteniei, în Opere*, Editura pentru Literatură și Artă, București, 1958;
- Documente privind Istoria României. Războiul pentru Independență*, vol. V, Editura Academiei Române, București, 1953;
- Marea Adunare Națională întrunită la ALBA Iulia în ziua de 1 Decembrie 1918, Acte și documente*, București, 1928;
- Stolnicul Const. Cantacuzino, *Istoria Țării românești*, în *Cronicari munteni*, Editura pentru Literatură, București, 1961;
- Tacit, Corneliu, *Opere II, Istorii*, Traducere și studiu introductiv și note de N. Lascu, Editura Științifică, București, 1963.

EDUCAȚIE

G. Ibrăileanu – teoretician al specificului național

Prof. Irina DIACONU

Literatura română nu-și poate găsi un loc între literaturile europene, decât în măsura în care este expresia spiritualității distincte a neamului. Această idee este una din axele ideologiei literare a lui Ibrăileanu, cel care s-a preocupat cel mai mult de *problema specificului național* până la Lucian Blaga, și care a reușit să realizeze o analiză complexă a ei.

Socotindu-se întotdeauna un om al acestui pământ, criticul a avut conștiința vechimii și a apartenenței depline la sensibilitatea neamului românesc. Mihail Sadoveanu își amintea că „într-un rând, [în redacția „Vieții românești”, Ibrăileanu] a spus zâmbind că, probabil, e cel mai vechi moldovean dintre noi toți, căci strămoșii lui stau aici dinainte de descălecarea Moldovei” (Însemnări ieșene, nr.7, 1936, p. 267)

Mărturia nu este un acces de vanitate, ci o realitate sentimentală, deoarece, structural, Ibrăileanu era un romantic, iubitor de natură, de datini și poezie populară, cuprins de melancolie la amintirea trecutului înfiorat de suferințele poporului. Psihologia lui complicată, exteriorizată matur și decisiv încă din copilărie și adolescență, este aceea a intelectualului moldovean, agitat când de o sensibilitate duioasă, când de un lirism cu tonalități grave. Peste toate aceste stări se zbate briza unei lucidități trecute și reci, împinsă adesea până la reflecția amară și torturată.

Bază valorică a pătrunderii în universal a mesajului artistic autohton, **specificul național** reprezintă o sumă de valori proprii unui popor, înglobate în toate manifestările importante de artă și cultură, și anume: legătura cu originile, valorificarea zestrei folclorice, căutarea autenticității în experiența tradiției, mândria, virtuțile expresive ale limbii, ale altor forme de limbaj artistic, responsabilitatea creatorului ca exponent artistic al colectivității, sentimentul istoriei și al naturii patriei, idei susținute detaliat de Titu Popescu, în lucrarea *Specificul național în doctrinele estetice românești*. În diferite faze ale evoluției criticului, preocuparea pentru problemele specificului național a cunoscut o serie de nuanțări, existența acestuia rămânând însă una din credințele sale fundamentale. Formulări mai clare în acest sens apar începând cu așa numita fază „poporanistă”, legată de prima etapa a apariției „Vieții românești”. Teoria specificului național este asociată, în această etapă, cu aceea a poporanismului, fără a se ajunge însă la identificarea lor. În faza următoare, de după 1920, mai există doar reminiscențe ale teoriei poporanismului, în timp ce preocupările legate de definirea specificului național cunosc o dezvoltare amplă.

EDUCAȚIE

G. Ibrăileanu – teoretician al specificului național

Continuare

Acum sunt scrise principalele studii referitoare la această chestiune: *Caracterul specific național în literatura română* (1922), *Caracterul specific în literatură* (1923), *Influențe străine și realități naționale* (1925) etc. În această etapă criticul este condus de ideea că „datoria” intelectualilor față de popor ar fi, în primul rând aceea, de a-l ridica prin cultură la o viață spirituală mai bogată.

Dacă în gândirea critică a lui Ibrăileanu există câteva elemente definitorii care în același timp sunt și direcții statornice ale preocupărilor sale, *problema specificului național al literaturii* se înscrie, indiscutabil, printre acestea.

Specificul național al literaturii se definea, în conștiința criticului, în linii care, nu ca produs al unei speculații critice abstracte, ci ca o trăsătură evidentă, pe care el numai o constata. Afirmarea acestui specific urmează o cale logică *dacă fiecare popor are o psihologie distinctă, constituită de-a lungul întregii sale istorii și dacă literatura este expresia sufletului aceluia popor ea nu poate fi decât profund națională*.

Asimilate unui nivel de atitudine filozofică, **particularitățile naționale** se definesc, pentru Ibrăileanu, ca *mod propriu al fiecărui popor de a vedea lumea, determinat de ansamblul concepțiilor lui și de natură distinctă a relațiilor pe care le reflectă*: acest mod particular pe care îl consacra, în cultura românească, sub denumirea de **specific național**, este situat într-o perspectivă „psihologic-sociologică” (Gh. Stroia). Prin urmare, în desele sale reveniri de precizare și completare a specificului național, va adăuna o seamă de componente determinante: *alimentarea inspirației artistice din istorie și folclor* (observând că „originalitatea națională a primului prozator român, a lui C. Negruzzi, se datorește și poeziei populare și cronicilor bătrâne”, după cum afirmă în *Caracterul specific național în literatura română*); *originalitatea ca valoare deosebită și inerentă esteticii specificului național* („valoarea estetică a unei opere literare e strâns legată de originalitatea ei specifică), pentru a ajunge la o concluzie (printr-o comparație) privind obiectivitatea valorică a specificului: „dintre doi scriitori cu un egal talent nativ, acela va fi mai mare în opera căruia se va simți mai puternic sufletul poporului și se va oglindi mai bogat și mai bine realitățile vieții naționale”.

Ca toți marii gânditori români ai literaturii, criticul „Vieții românești” subliniază *relieful autentic și original al modelelor literaturii folclorice* ” care învigoarează spiritul specific național și-l face să asimileze influența străină”, deoarece „*poezia populară* dă unui scriitor cult o mulțime de resurse specific naționale” (*Influențe străine și realități naționale*, în *Opere*, vol. 1, p. 341) primul dintre acestea fiind **limba**, posesoare a spiritului specific al poporului.

EDUCAȚIE

G. Ibrăileanu – teoretician al specificului național

Continuare

De menționat aici, ca aspect de principiu relevant, sublinierea componentei lexico-gramaticale populare în structura specificului, influențând valori de originalitate la toți cei care "s-au împărțit din izvorul cel mare al limbii populare: Odobescu, Eminescu, Sadoveanu și incomparabil Creangă. Prozatorul cel mai mare - acest Creangă - este chiar un om din popor: este cum vorbește poporul, e singurul care are limba perfect românească" (*Caracterul specific național în literatura română*, în *Opere*, vol. 1, Buc. Ed. Minerva, 1974, p. 328).

În termenii cei mai generali, **specificul național** decurge din reflectarea în literatură a modului particular de a concepe viața, pe care fiecare popor l-a dobândit ca rezultat al unei îndelungi experiențe de viață, trăită în mediul natural al țării sale și, mai ales, determinat de împrejurări istorice care i-au modelat psihologia. Complexitatea de sentimente ale scriitorilor celor mai mari, care sunt cei mai naționali, este în funcție de specificul personalității lor, vizibil în opera creată. Dacă pe lângă structura sufletească a creatorului ei opera va reflecta și aspecte ale vieții sociale, aceasta va dobândi un caracter specific și, implicit, o valoare artistică mai mare.

Dintr-o asemenea perspectivă Ibrăileanu va afirma posibilitățile mai mari pe care le are proza și teatrul în comparație cu poezia. Pilonii de susținere ai teoriei specificului sunt operele lui Creangă, Caragiale, Sadoveanu, Brătescu-Voinești, din care criticul își extrage argumentele cele mai convingătoare. Creangă reflectă, în modul cel mai autentic, sensibilitatea populară și, pentru că e și prozator, opera sa e cea mai puternic specifică. Opera lui Sadoveanu e privită în toată complexitatea universului ei, ca o sinteză a posibilităților de care poate dispune un scriitor pentru a ilustra ceea ce criticul consideră a fi esența specificului național.

Spre deosebire de Creangă, care zugrăvește „pe țăranul glumeț” sau de Spiridon Popescu care zugrăvește pe țăranul filosof, „*d. Sadoveanu zugrăvește pe țăran ca voință, atitudine obișnuită a țăranului față cu viața*” (*Scriitori și curente*, Iași, 1930, Ed. a II-a, p. 109).

Conturarea profilului specific al literaturii noastre a început în momentul în care scriitorii au descoperit **poezia populară** și, prin ea, sufletul național. O asemenea descoperire a făcut din Alecsandri un scriitor național.

Prin marea ei valoare artistică, poezia populară a însemnat pentru literatura noastră descoperirea tradiției ei firești. Prospețimea nealterată a sentimentelor este comunicată în folclor printr-o limbă armonioasă, expresia directă a sufletului popular. În concepția lui Ibrăileanu **limba** este unul din elementele cele mai puternice ale specificului. „*În limba unui popor - în cuvinte, în chipul de a forma familia cuvântului, în construcții speciale, în idiotisme, în sintaxa etc. - e depozitat sufletul unui popor, experiența lui de-a lungul vremii, chipul lui de a simți, de a gândi, de a considera lumea. Cine cunoaște perfect limba poporului său cu toate finețele și tainele ei, posedă, prin chiar aceasta, spiritul specific al poporului său*” (*Influențe străine și realități naționale*, în „Viața românească”, nr.2, 1925)

O literatură cu un puternic caracter național este, în concepția lui Ibrăileanu, o literatură matură, cu o puternică conștiință de sine. Specificul este, mai presus de toate, acea caracteristică prin care o literatură națională se înscrie cu demnitate în contextul spiritualității universale. Fără prea multă lipsă de modestie, putem afirma că o dovadă în acest sens este literatura română și prin forța ideilor lui Garabet Ibrăileanu.

Colectivul de redacție

Prof. dr. Liliana ADOCHIȚEI

Prof. Anca Ștefania CRĂCIUN

Bf. Elena Alina GROSU

Prof. Irina DIACONU

Prof. Aurel CÎMPEANU

Prof. Liliana CREANGĂ

Prof. Costina ZAHARIA

Prof. Ionela MĂGIRESCU

Prof. Cătălina BEȘA

Prof. Raluca PATRICHI

Prof. Liliana MEREACRE

Prof. Alina BARBU

Prof. Marcela ACĂR

Prof. Raluca NICOLAU

Prof. Oana GHEORGHIESCU

Prof. Mariana CONSTANTINESCU

Prof. Laura MORĂRAȘU

Prof. Monica GAȘPAR

Prof. Ileana VÎRLAN

Prof. Mariana GUNEA

Prof. Roxana ANTON

Prof. Loredana PERJU

Prof. Irina COMAN

Prof. Mariana GUNEA

Prof. Alina COSTIN

Prof. Adriana NICA

Prof. Andrei ANTAL